

opusdei.org

Prelaadi kiri (aprill 2014)

Oma aprillikuu kirjas kutsub piiskop Echevarria meid Ülestõusmispühadeks hästi valmistuma. Väga tähtis osa selles on Pihisakramendi vastuvõtmine.

14.04.2014

Minu armsaimad, hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi.

Mida lähemale Vaikne Nädal jõuab, seda enam tahame me nii hästi kui võimalik valmistuda nendeks

päevadeks, mil elame läbi
lunastusloo kõige tähtsamaid
sündmusi. Tugevdagem oma isikliku
pöördumise soovi, mis on
Paastuajale nii omane.

Oma selleaastases Paastuaja sõnumis
kutsub Püha Isa meid meenutama:
”Kui Jeesus Jordani jões Johannesel
end ristida lasi, ei teinud ta seda
sellepärast, et ta oleks lunastust või
pöördumist vajanud. Ta tegi seda
selleks, et olla meie inimeste seas, kes
andestust vajavad, meie, patuste
keskel, et meie patukoorem enese
peale võtta. See on tee, mille tema
valis, et meid trööstida, et meid
päästa ja meie armetusest
vabastada.”[1]

Kristus tuli maapeale, et meid meie
viletsusest vabastada, mis avaldub
erinevates vormides. Peale
materiaalse vaesuse, mis paljusid
inimesi kimbutab, toob Paavst välja
veel teisi, palju halvemaid viletsuse

vorme, mis on Jumalast eemaldumise tagajärjed: moraalne viletsus ja vaimne vaesus. Esimene ilmneb paljude – eriti noorte – meeste ja naiste elus, kes elavad tõelises sõltuvuses, ehtsas orjuses, olgu see siis alkohol, narkootikumid, mängud või pornograafia. See kirg viib neid sügavasse hirmu ja masendusse, samuti nende perekondi, kes ei tea, kuidas neid aidata. ”See vaesuse vorm, mis ka materiaalse kimbatuses endaga kaasa toob, on alati vaimse vaesusega seotud. See kutsub meid tagasi, kui me Jumalast ja tema armastusest keeldume. Arusaam, et me ennast ise rahuldame ja sealjuures Jumalat, kes meile Kristuse näol oma käe ulatab, ei vaja, viib meid eksiteele. Ainuüksi Jumal on see, kes tõeliselt päästab ja vabastab.”[2]

Ärgem unustagem, et peame neile inimestele teed näitama – ka oma isikliku võitlusega, oma eluga -, et

nad jälle rõõmu ja rahu tagasi
saaksid; ja see tee kulgeb
Pihisakramendi kaudu. Püüdkem
kõigepealt ise ennast, oma isiklikku
ettevalmistust selleks Kristuse poolt
seatud vahendiks parandada, ja
aidakem siis ka teistel Jumala
halastuses pelgupaika leida.

Evangeelium on "õige vasturohi
vaimse viletsuse vastu: Kristlane on
kutsutud, kõikjale vabastavat
sõnumit tooma, sest on olemas
andeksandmine ebaõigluse vastu, et
Jumal on suurem kui patt ja ta
armastab meid tingimusteta, alati ja
et me oleme loodud ühtseks ja oleme
igavesele elule suunatud. Jumal
tahab, et me oleksime selle halastuse
ja lootuse sõnumi rõõmsad
edasikandjad! On nii ilus selle hea
uudise levitamisest rõõmu tunda,
meile usaldatud aaret teistega
jagada, murtud südameid trööstida ja
paljudele õdedele ja vendadele, kes
pimeduses ekslevad, lootust kinkida.

Me peame Jeesust järgima, tegema nagu tema, kes vaeseid ja patuseid kohtas, nagu karjane kadunud lambaga, ja kõike seda täie armastusega. Temaga samastudes võime me julgelt uusi Evangeliseerimise ja inimlike nõuete teid avada.”[3] Paulus soovitas kristlastel Issanda Jeesuse Kristusega rõivastuda [4]; ja eriti just ”Meeleparanduse sakramendis riietame meie, sina ja mina, end Jeesuse Kristuse ja tema teenetega.”[5], kirjutas püha Josemaria. Tema sõnadest ja eeskujust innustatuna rääkis ka Don Alvaro sageli hädavajalikkusest, end peenetundeliselt selle Sakramendi vastuvõtmiseks ette valmistada. Ta oli selles veendunud, et inimesed Jumala sisendusi, kes kõiki pühadusele kutsub, kuulevad, kui nad täie innuga kuid rahu kaotamata Jumala juhatusel armu teed käivad. ”Seepärast on Pihi apostolaat tohutult suure tähtsusega. Ainult siis,

kui on olemas harjumuspärane sõprus Issandaga – sõprus, mis baseerub pühakstegeva armu annil - ,on hinged võimelised Jeesuse kutset tõsiselt võtma: *Kes tahab olla minu Jünger....*(Mt 16, 24)”[6]

Nüüd vähe aega enne Püha Nädalat, võiksime me üle kontrollida, kas me ise oleme neid pühitsuse vahendeid kasutanud, kuidas me oma tuttavatega sellest räägime, kuidas oleme seda aasta jooksul vastu võtnud. Eelseisev Johannes Paulus II pühakskuulutamine tuletab mulle meelde, kui sageli see püha Paavst sellest rääkis, et Opus Dei Prelatuuri usklikel on pihtimise karisma, mis on eriline Jumala arm, et paljusid inimesi selle halastuse ja andestuse akti juurde viia, mille kaudu nad kristliku rõõmu jälle tagasi saavad. Ärgem lakakem Jumala andestust palumast ja jäägem nii tema sõprusesse.

Kui Ülestõusmispühad lähenesid, valmistus Don Alvaro üha intensiivsemalt, et neid kolme päeva hästi ära kasutada. ” Me tahame järjest suurema andumusega Jeesuse sammudele, tema kannatuse teekonnal kaasa elada; meie Issandat ja Maarjat südame ja mõistusega saata, nendel jubedatel hetkedel, kus meid kohal ei olnud; Kristus ju kannatas ja suri meie igaühe pattude eest. Palugem Pühimat Kolmainsust, et ta võimaldaks meile seda armu, et võiksime sügavalt mõista seda valu, mida igaüks meist Issandale valmistas. Meie Asutaja võttis seda vastu nii suure sügavusega, mis võimaldas talle eriti kõrge armastuse kraadi.”[7]

Loomulikult avaldas talle suurt mõju Suure Neljapäeva liturgia; täis rõõmsat lootust jälgis ta Kristuse eneseandmist kogu kiriku eest, iga inimese eest, kes on avatud Euhharistiale ja preesterlusele. Ta

külastas kohti, kus säilitati pühimat Sakramenti, et seal Jeesuse ohvrit vaadelda ja järele aimata. Ta armastas minna erinevatesse kirikutesse, kus seda eriti pidulikult läbi viidi, sest see hetk äratas temas soovi, Issandale oma südames püsiv eluase valmistada.

Sageli rääkis ta sellest, kui väga teda päeva liturgia lugemised liigutasid, eriti kannatuse lugu Johannese Evangeeliumi järgi. Ta soovitas kõigil seda kannatuse lugu lugeda ja vaadelda ning püha Risti ees palvetada. Suurel Reedel luges ta rahulikult *Improperiumi* laulu ja Ülestõusmisööl *Exultet* 'it, kiituselaulu.

Tänu ja lootuse märgiks suudles ta sageli Krutsifiksi, mis tal kaasas oli, või seda, mis oli tal töölaual. Käigem Jeesusega ümber nagu tõelise armastatuga, nagu tegi seda Don Alvaro vastavalt meie Isa nõuandele:

” Sinu krutsifiks. – Kristlasena peaksid sa alati oma krutsifiksi kaasas kandma. Ja panema selle oma töölauale. Ja suudlema seda enne magamaminekut ja ärgates. Ja kui sinu vaene keha tõstab mässu sinu hinge vastu, siis suudle teda samuti.”[8] Ma olen kindel, et see žest, mis oli tehtud loomulikkuse ja kristliku vagaduse praktiseerimisega innustas teisi seda matkima.

Kõik need püha Josemaria esimese järeltulija meenutused aitavad meid, tema õndsakskuulutamise aastal, isiklikku vagadust suurendada; ja praegu, täiesti konkreetselt, armastuse ja tänutundega Vaikset nädalat läbi elada.” Vaadelgem aeglaselt ja tähelepanelikult iga päeva sündmusi. Vaadelgem Jeesust Getsemani aias, mil ta palves jõudu otsib, et hirmsateks kannatusteks, mis teda ees ootasid, valmis olla. Sel hetkel vajab ta kui inimene sõprade füüsilist ja vaimset lähedust; kuid

Apostlid jätsid ta üksi: *Siimon, kas sa magad? Kas sa ei jaksa ühtainustki tundi valvata?* (Mk 14, 37) Seda ütleb ta ka sinule ja minule, sest ka meie oleme nagu Peetrus lubanud, et oleme valmis kuni surmani teda järgima, kuid ometi jätame me ta sageli üksi ja uinume.

”Meie isiklikud ning ka teiste ebatruudused peaksid meile haiget tegema. Me ju jätame Kristuse sageli hooletusse, mõnikord lausa iga päev, kui me oma töö või apostolaadi kohustused unarusse jätame; kui meie vagadus pealispinnaliseks ja leigeks muutub; kui me end õigustame, siis, kui me inimestena raskust ja väsimust tunneme; kui meil puudub jumalik tung, Jumala tahet järgida, kui hing ja ihu on vastuolus.”[9]

Püha Josemaria *koolis* õppis Don Alvaro, Kristuse kannatusi ja surma vaatlema; seepärast – nagu ma juba

kirjutasin – õhutas ta meid, ”end nagu üks tegelane” järjest sügavamalt Evangeeliumi asetama ja neid stseene isiklikuks palveks muutma. Nii tärkab meie südames tugev soov, kogu südamest kogu inimkonna patud ja mitte ainult iseenda vead lunastada. Ühes perekondlikus kirjas usaldas ta meile: ” Passiooni vaadeldes, tuleb hinge paratamatult soov, heastada, Issandat trööstida, tema valusid vähendada. Jeesus kannatab kõigi pattuge pärast ja eriti tänapäeval, teevad inimesed oma kurva jäärpäisusega Issandale veelgi enam haiget.

Olgu meil soov heastada! Kas te ei tunne soovi, oma Armastusele palju rõõmu valmistada? Kindlasti saate te hästi aru, et juba isegi väike viga meie poolt, Jeesusele suurt valu tähendab! Seepärast ütlen ma ikka ja jälle, et tuleb väikesi asju kõrgelt hinnata, väikeste asjadega vaeva

näha ja rutiini langemise pärast muret tunda. Jumal on meile nii palju kinkinud ja armastust tasutakse armastusega! Ma pöördun nüüd Jeesuse poole, ma vaatlen teda ristipuul ja palun suuremat kahetsuse armu Pihisakramendi vastuvõtmisel. Sest – nagu õpetas meie Isa – ripub ta juba kakstuhat aastat sellel ristipuul ja on aeg end tema külge kinnitada. Ma palun ka teid, süttigu meis soov, palju inimesi Pihisakramendi juurde juhatada.”[10]

Ülestõusmise nädala alguses meenutame tänutundega püha Josemaria esimest Armulauda. See oli 23. aprillil 1912. Sellest päevast alates, kuni tema taevasse pöördumiseni, oli Jeesus lugematu arv kordi selle hea ja truu sulase südamesse eluaseme rajanud, kes oli meie Asutaja. Nii valmistas ta teda armu tormiga ette kutsumuseks ja ülesandeks, mis talle kiriku rüpes

osutada taheti. Hiljem, 27. Aprillil toimub Johannes XXIII. ja Johannes Paulus II pühakskuulutamine. Sel päeval tõusku meie tänu taeva poole, koos rõõmuga, et meil on siis kaks uut eestkostjat, kes Opus Deid tundsid ja armastasid, kui nad veel siin maapeal olid.

Tooge iga päev minu palvesoovid Jumala ette, eriti pühas Missaohvris. Seal olete te alati ühenduses kogu kiriku ja kogu inimkonnaga. Ja ärgem lakakem palvetamast nende eest – armastagem neid, sest nad vajavad seda - , kes emast, kirikust eemaldunud on või seda ründavad.

Kogu oma armastusega ma õnnistan teid.

Teie Isa

+Javier

[1] Paavst Frantsiskus, Paastuaja
läkitus, 26.12.2013

[2] Sama

[3] Sama

[4] Rm 13, 14

[5] Püha Josemaria, Tee, Nr. 310

[6] Don Alvaro, Kiri, 1.12.1993

[7] Don Alvaro, Kiri, 1.4.1987

[8] Püha Josemaria, Tee, Nr. 302

[9] Don Alvaro, Kiri, 1.4.1987

[10] Sama Nr. 298

.....